

BÖCEK ÇOCUK

M. G. Leonard

Çeviri: Cenk Pamay

 domingo

BÖCEK ÇOCUK
M. G. LEONARD

Bu kitap ilk kez 2016 yılında BEETLE BOY ismiyle The Chicken House tarafından yayımlanmıştır. Kitabın Türkiye hakları Akcalı Telif Ajansı aracılığıyla alınmıştır.

© 2016, M G Leonard

Türkçe yayın hakları:

© 2016 Bkz Yayıncılık Ticaret ve Sanayi Ltd. Şti.

Sertifika No: 12746

Domingo, Bkz Yayıncılık markasıdır.

Çeviri: Cenk Pamay

İllüstrasyonlar: Júlia Sardà

Sayfa Uygulama: Banu Çimen

Özgün Kapak Tasarımı: Helen Crawford-White

Kapak Uyarlama: Miray Doğan

ISBN: 978 605 4729 86 9

Baskı: Ocak 2017

Mas Matbaacılık San. ve Tic. A.Ş.

Hamidiye Mah. Soğuksu Cad. No: 3

Kağıthane İstanbul

Tel: (212) 294 10 00 Sertifika No: 12055

Tüm hakları saklıdır. Bu kitabın tümünün veya içeriğinin herhangi bir bölümünün yayıncının yazılı izni olmadan, fotokopi yöntemi dahil, elektronik ya da mekanik herhangi bir yolla çoğaltılması yasaktır.

Bkz Yayıncılık Ticaret ve Sanayi Ltd. Şti.

Şahkulu Mah. Büyük Hendek Cad.

Brot Apt. No: 4 D: 10 Beyoğlu İstanbul

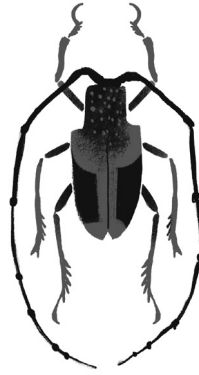
Tel: (212) 245 08 39

e-posta: domingo@domingo.com.tr

www.domingo.com.tr

BİRİNCİ BÖLÜM

Bartholomew Cuttle'in Esrarengiz Biçimde Ortadan Kayboluşu

Dr. Bartholomew Cuttle, öyle esrarengiz biçimde ortadan kaybolacak bir adam değildi. Yemek masasının başında kocaman, eski kitaplar okuyan, sakalına omlet bulaştıran insanlardandı. Anahtarlarını sürekli kaybeden, yağmurlu günlerde yanına asla şemsiye almayan insanlardan. Çocuğunu okuldan almaya beş dakika gecikse de sonunda mutlaka gelen babalardandı. Hepsinden daha önemlisi, Darkus babasının on üç yaşındaki oğlunu asla terk edip gitmeyecek bir baba olduğunu bilirdi.

Polis raporuna göre 27 Eylül, sıradan bir Salı günüydü. 48 yaşındaki dul Dr. Bartholomew Cuttle, oğlu

Darkus Cuttle'ı okula bırakıp oradan Bilim Direktörü olarak çalıştığı Doğa Tarihi Müzesi'ne gitmişti. Saat dokuz buçukta sekreteri Margaret'ı selamlamış, sabahını müze işlerini tartıştığı toplantılarla geçirmiş, saat birde eski meslektaşı Profesör Andrew Appleyard'la öğle yemeği yemişti. Öğleden sonra, fincanını doldurduğu kahve makinesinin yanından geçip sık sık yaptığı gibi müzenin koleksiyon mahzenine inmişti. İş başında olan güvenlik görevlisi Eddie'yle hoşbeş edip mahzene çıkan koridordan geçmiş, böcekbilimi odalarından birine girip kapıyı üzerine kilitlemişti.

O akşam babası eve gelmeyince Darkus komşulara haber vermiş, onlar da polisi aramışlardı.

Polis müzeye vardığında, Dr. Cuttle'in girdiği oda içeriden kilitliydi. Kalp krizi ya da bir kaza geçirmiş olabileceğinden endişelenen memurlar kapıyı koçbaşıyla kırarak açmışlardı.

Oda boştu.

Masanın üstünde, mikroskobun yanında kâğıtlar ve buz gibi olmuş bir fincan kahve duruyordu. *Koleoptera* örneklerinin bulunduğu çekmecelerden bazıları açıktı ancak Dr. Bartholomew Cuttle'dan eser yoktu.

Dr. Bartholomew Cuttle ortadan kaybolmuştu.

Mahzende, içeri girdiği kapı dışında ne başka bir kapı vardı ne pencere. Burası, atmosfer koşulları kontrol altında tutulan, kapalı bir odacıktı.

Kayıplara karışan bilim adamının esrarı bütün gazetelerin manşetindeydi. Çözülemeyen bu gizem gazeteci-

leri çılgına çeviriyor, hiç kimse Dr. Cuttle'ın o mahzen-
den nasıl çıktığını açıklayamıyordu.

BİLİM ADAMI KAYBOLDU! diye haykırıyordu man-
şetler.

POLİS İŞİN İÇİNDEN ÇIKAMADI! diyordu tüm gaz-
zeteler.

**ÖKSÜZ KALAN ÇOCUK YETİM HANEYE YERLEŞ-
TİRİLDİ!** diye bildiriyordu muhabirler. **ÇOCUĞUN SAĐ
OLAN TEK YAKINI, ÜNLÜ ARKEOLOG MAXIMILIAN
CUTTLE'İ BULMAK İÇİN ÇALIŞMALAR BAŞLADI.**

Ertesi gün ise Őöyle yazdılar: **ARKEOLOGUN SİNA
ÇÖLÜ'NDE KAYBOLDUĐU BİLDİRİLDİ!**

Ve eklediler: **ÇOCUK YALNIZ KALDI!**

Gazeteciler Darkus'u sokakta, yetimhanenin önünde
kıstırdılar, çocuğun fotoğraflarını çektiler, onu sorulara
bođdular:

“Darkus, babandan haber aldın mı?”

“Darkus, baban katı mı?”

“Darkus, baban ölmüş müdür?”

Bundan beş sene önce annesi öldüđünde, Darkus
içine kapanmıştı. Dışarıda arkadaşlarıyla oynamayı,
onları evine çağırmayı bırakmıştı. Annesi Esmee Cutt-
le, zatürreeye yakalanıp ansızın aralarından ayrılmıştı.
ocukcağızın yaşadığı Çok korkunçtu. Babası kederin-
den hayli sarsılmıştı. Bazı günler –Darkus bunlara kara
günler diyordu– babası bütün gün yatağında yatıp göz-
lerini duvara dikeyordu; ağzından tek kelime çıkıyor,
yanaklarından yařlar süzülüyordu. En kara gnlerdeyse

Darkus babasına çay ve bisküvi getirip yatağının kenarına oturuyor, ona kitap okuyordu. Hem annesini kaybetmesi hem de babasının buhranda olması, durumunu iki kat zorlaştırmıştı. Kendi başının çaresine bakmayı öğrenmek zorundaydı. Okulda herkesle iyi geçiniyordu ama hiç yakın dostu yoktu. Kimseyle konuşmuyordu. Diğer çocuklar onu anlayamazdı, zaten kendini ifade edebileceğinden de emin değildi. Onun için önemli olan tek şey babasına bakmak ve onun yeniden mutlu olmasına yardım etmektir.

Nihayet, annesinin ölümünden dört sene sonra, kara günler gittikçe azalmaya, seyrekleşmeye başladı ve babası uzun süren buhranından yavaş yavaş uyanırken Darkus, temkinli bir neşeye onu izledi. Babası yeniden normal bir babaya dönüşüyor, pazarları futbol oynuyor, kahvaltılık masasında Darkus'a gülümsüyor, oğlunun dağınık saçlarıyla dalga geçiyordu.

Hayır, Darkus babasının intihara yatkın ya da kaçmak zorunda kalan biri olmadığından veya gizli bir hayat yaşamadığından adı gibi emindi. O mahzende başka bir şey olmuştu; bunu düşündükçe korkudan midesi bulanıyordu çünkü o şeyin ne olduğu konusunda aklında hiçbir ihtimal belirmiyordu. İşte bu yüzden, muhabirler ona saçma sapan sorular sorunca ellerini ceplerine soktu, kaşlarını çatarak gazetecilerin not defterlerine dik dik baktı, onlara yanıt vermeyi reddetti.

ÇOCUK ÜZÜNTÜSÜNDE KONUSMAYI BIRAKTI!
dedi bu sefer gazeteler dünyaya.

Humphrey file benzer sesler çıkararak bacaklarını silkeledi ve yakasını Pickering'den kurtarmaya çalıştı. Ancak bu sırada adamın pantolonundan siyah, devasa bir böcek sol yanının üstüne yola düştü.

Darkus gözünü kırpıştırdı ve daha yakından bakabilmek için başını öne uzattı. Böceğin ninjaları akla getiren tehlikeli bir görüntüsü vardı. Başından kaplan pençesi kadar keskin bir boynuz uzanıyordu. Buna sırtından fırlayıp iki yanından uzanan iki küçük boynuz eşlik ediyordu.

Darkus, sağına soluna bakındı. Şu an kendisine doğru yürüyen bu inanılmaz böceği kimse görmemiş gibiydi. Bay Patel, kollarını bağlamış halde kapısının önüne dikilmiş, Pickering ve Humphrey'ye kötü kötü bakmakla meşguldü. Kızgın sürücüler kornalarını çalıyordu, çamaşırhanedeki müşteriler güreşen adamları seyretmek için sokağa dökülmüştü. Fakat böcek, kendinden emin, minyatür bir tank misali hâlâ Darkus'a doğru yürümeye devam ediyordu.

Böcek yaklaştıkça Darkus hayvanın neredeyse fare kadar büyük olduğunu fark etti. Ona daha da yaklaşmak istiyordu ama böcek o kadar uzaylı gibi duruyordu ki bundan biraz korkuyordu. Isırır mı, sokar mı bilemiyordu. Hem boynuz da oldukça keskin görünüyordu.

Derken Humphrey kükredi ve Darkus başını kaldırıp onlara baktı, Humphrey'nin Pickering'i ayak bileklerinden tutmuş, olimpik güleciler gibi kendi etrafında döne döne adamı havaya savurduğunu gördü. En sonunda

Humphrey, kuzeninin ayaklarını bıraktı ve adamcağız, havada uçup park halindeki arabalardan birinin ön camına yapıştı, alarmı çaldırdı.

Arabanın kaportasından aşağı kayıp asfalta düşerken başını yere çarpan Pickering'in gözleri uğradığı şoktan dolayı kocaman olmuştu. Humphrey ellerinin tozunu silkeledi ve Atölye'ye dönüp kuzenini öylece baygın halde yolun ortasında bıraktı. Olayı seyredenler hemen Pickering'in başına üşüştüler ve adamı yerde yuvarlayarak taşıt yolundan çıkarıp su oluşuna ittirdiler.

Darkus yere baktı. Koca böcek, tam ayağının dibinde duruyordu. Daha bunun iyi bir fikir olup olmadığını düşünmeden bir de baktı ki yere eğilmiş böceğin boynuzuna dokunuyor. Boynuz *sahiden* keskindi.

"Vay be! Çok havalısın!" dedi kendi kalbinin güm güm attığını fark ederken.

Darkus, büyülenmiş bir halde, cilalanmış gibi parlayan gövdesiyle böceğin yoldan yürüyüp kaldırıma çıkışını izledi. Böceğin yürüyüşüne bayılmıştı. Daha önce hiç kendi yürüyüşü üzerine düşünmemişti – iki bacak üstünde, dik biçimde. Altı bacaklı olmak, gövdesi yere bu denli yakın bir şekilde yürümek acaba nasıl olurdu diye merak etti. Böcek, aynı anda bacaklarının üçünü kaldırarak yürüyordu. Bir yanındaki ön ve arka bacağıyla diğer taraftaki orta bacağı aynı anda kaldırıyordu.

Böcek ayakkabısına ulaştığında tırmanmaya başladı. Ayak bileğine doğru tırmanıyordu. Sanki onun da pantolonuna girmeye çalışıyordu!

“Hey! Dur!” Darkus böceği silkeleyerek uzaklaştırmaya çalışırken arkaya devrildi.

Böcek kaldırırma düşünce durdu. Sanki düşünüyordu. Darkus, böceğin sert dış kanatlarını kaldırıp, pas renginde yarı saydam ikinci bir çift kanat sergileyişini hayret içinde izledi. Dev böcek yeniden doğruca çocuğa uçtu. Dizine kondu, pençeleriyle pantolonuna tutundu.

Darkus çığılık atıp yeniden bacağını silkeledi, dirseklerinin üstüne devrildi ama böcek gitmek bilmiyordu.

Yanındaki çöp kutusunun bitişiğinde kartondan bir kutu vardı. Darkus kutuyu aldı ve oturduğu yerde doğrulup elinin tersiyle böceği kutuya devirdi. Kendisini yerde debelenirken kimse gördü mü diye utanç içinde çevresine baktı ama millet yolun karşı tarafındaki baygın adamın başına üşüşmüş, ne yapılması gerektiği üzerine konuşmakla meşguldü.

Darkus kutuya bakınca böceğin sırtüstü yere düşmüş olduğunu gördü. Zavallı, bacaklarını çılgınlar gibi sallayarak yeniden ayaklarının üstüne doğrulmaya çabalıyordu. Darkus birden ona vurduğu için vicdan azabı duymaya başladı. Kutuya uzanıp böceği yeniden ayaklarının üstüne koydu.

“Çok affedersin. Umarım canını acıtmadım,” dedi Darkus yumuşak bir sesle. “Ne yapayım, bir an beni kurtuttun.”

Böcek hemen kutunun köşesine koşturdu, ön bacaklarıyla geçici hapisanesinin duvarlarına tırmanmaya çalıştı.

“Sakin ol ufaklık. Seni incitmeyeceğim.”

Fakat böcek sürekli tırmanmaya çabalıyordu. Bu yüzden Darkus onu serbest bırakmaya karar verdi. Yere eğilip kutuyu kaldırıma yanlamasına koydu. Böcek alelacele kutudan çıktı, ama kaçmak yerine Darkus’un eline tırmandı ve orada kıvıldamadan durdu. Beklenti içinde Darkus’a baktı.

Böceğin üzerinde olmasına tepki vermediğini fark etmek, Darkus’un birkaç saniyesini aldı. Pençelerin nazik

tutuşu, neredeyse keyifli bir histi. Ama onu asıl şaşır-
tan, hayvanın ağırlığıydı. Darkus böceğin hafif olacağını
sanmıştı ama bir çakıl taşı gibi ağır ve hacimliydi. Dar-
kus dikkatlice elini kaldırdı. “Hey, merhaba.”

Böceğin, başının alt tarafında kalan yüzünü görebili-
liyordu. Nasıl olduğunu açıklayamazdı ama böcek sanki
bir şekilde... Dost canlısıydı. Bombeli gözleri böğürtlen
gibi parlıyor, gülümsemeye çalışırcasına ağzını açıyordu.
Tepeden bakıldığında böcek simsiyah gözüküyordu, oysa
alt tarafında eklem aralarındaki boşluklarından fırlayan
tarçın rengi tüyleri vardı. Darkus böceği neredeyse şirin
bulacaktı. Sonra şunu fark etti: Bu böcek, buraya taşın-
dığı gün Max Amca'nın penceresinde gördüğü böcekti.
Altı bacak, boynuz, büyüklük – her şey uyuyordu.

“Seni daha önce de gördüm, değil mi?”

Böcek, soruyu yanıtlayacakmışçasına Darkus'un ko-
lundan yukarı yürümeye başladı.

“Sen neyin peşindesin bakalım?” diye sordu Darkus
iyice meraklanmış halde.

Böcek dirseğinden geçip omzuna tırmandı.

“Hey, nereye gidiyorsun?” dedi Darkus ve güldü. Bö-
ceği gitgide daha çok seviyordu.

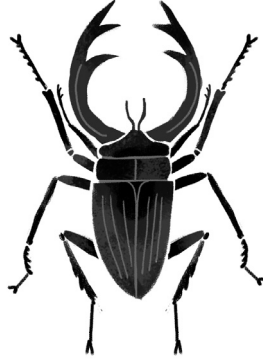
Başını ileri doğru çeviren böcek, Darkus'un omzuna
çöktü. Tıpkı bir korsanın papağanı gibi oraya yerleşti.

Darkus, dikkatle ayağa kalktı. “Sen karşılaştığım en
acayip böceksin!” dedi.

ÖRNEK SAYFALAR

ALTINCI BÖLÜM

Darkus ve Golyat

“Vay vay, şu bulduğuma bir bak hele.” Pickering, Darkus’un tepesine dikildi. “Casusluk yapan bir çocuk.” Darkus’u tepeden tırnağa incelerken suratı buruştu. “Seni daha önce de gördüm, öyle değil mi?” dedi ve yavaşça başını salladı. “Dün, sokakta beni seyrediyordun. Neden?”

“Hangi çocuk?” dedi Humphrey hâlâ dizlerinin üstündeyken. “Ne sokağı?”

Darkus, itiraz etmeye çalıştı ama yere çarptığında nefesi kesilmişti ve bedeni havasızlıktan kıvranıyordu. Ciğerleri patlayacakmış gibi hissediyordu.

“Sen ne diye bizim pencereden içeriyi gözetleyip casusluk yapıyorsun bakayım?”

“Ben, ben...” dedi Darkus nefes nefese. Nefesini anca toparlayabilmişti.

“Dilini kedi mi yuttu?” diye alay etti Pickering.

Darkus’un başı zonkluyordu. Ciğerlerindeki yanma azaldıkça sırtındaki keskin acı onu gölgede bırakıyordu. Zeminde artık hiç böcek yoktu, hepsi fincanlarına çekilmişlerdi. Darkus çaresizce çevresine bakıp böceklerin hiçbirini ezmediğini umdu.

Pickering’in öfkesini artık kendisine yönlendirmediğini fark eden Humphrey, ayağa kalktı ve bir deri bir kemik kuzeninin yanına dikildi. “Konuş yoksa seni parçalara bölüp yeriz,” deyip ağzını şapırdattı.

Pickering, Darkus’un çenesini tuttu. “Ben senin ne haltlar karıştırdığını biliyorum. Sakın bilmediğimi sanma.” Parmakları Darkus’un çenesini sıktı. “Geçen akşam da burayı yokluyordun, öyle değil mi? Sen hırsızısın!”

“Ne? Hayır!” Darkus başını sallamaya çalıştı. “Özür dilerim... Yani pencerenizden içeriyi gözetlediğim için... Ben sadece...”

“Sen sadece soygun öncesi keşif yapıyordun.” Pickering çenesini daha da sıktı.

“Ne?” dedi Humphrey tükürükler saçarak.

“Sana bunu söylemedim Humphrey ama geçen hafta sen dışarıdayken burada sesler duydum. İçeri girdiğimde adamları korkutup kaçırdım.”

“Gerçekten mi?” Humphrey şaşkınlık içinde etrafına bakındı. Bardaklardan oluşan dağ ve çalmaya değmeyecek, divan büyüklüğünde, kirli, pembe koltuk dışında odada pek bir şey yoktu.

“İçeride iki kişi vardı. Simsiyah giyinmiş iki irikiyım, çirkin adam, senin şu pislik yığınınla uğraşıyorlardı.” Pickering, tiksintiden burun delikleri büyümüş halde bulaşık dağına ters ters baktı. “Burası o kadar *pis* ki adamlar maske ve lastik eldiven takıyorlardı!” dedi ve Darkus’u serbest bıraktı, elindeki baltayı daha da sıkı tutarak kuzenine yaklaştı. “Seninle yaşamaktan *hiç ama hiç hoşlanmıyorum* Humphrey. Bunu biliyor muydun?”

“Bu çocuğu hırsızlarla birlikte mi gördün?” dedi Humphrey hızlı hızlı konuşarak. Pickering’in dikkatini dağıtmak için Darkus’u gösterdi. “Hırsızlardan biri bu mu?”

“Yüzlerini göremedim,” dedi Pickering durup düşünerek, “ama benim kovaladığım iki kişi, kocaman adamdı. Bu herhalde saklanıyordu.”

“Demek şimdi geri dönüp onların yarım bıraktığı işi tamamlamaya geldi,” dedi Humphrey.

“Ben hırsız *değilim!*” diye çıkıştı Darkus.

“Yok ya?” dedi Pickering ona dönüp. “O zaman benim mülkümde ne yaptığını, ağacımın üstünde ne işin olduğunu, küçük siyah gözlerinle penceremden içeriyi neden gözetlediğini açıkla.” Odanın bir ucundan diğerine bir hışım yürüyüp Darkus’un üzerine çullandı. “Sen benim antikalarımın peşindesin, öyle değil mi? Onları çalmayı planlıyordun!”

“Ben senin antikalarını hiç görmedim ki!” diye karşı çıktı Darkus, omuzları duvara çarpana kadar geri geri sendeledi.

“Eşyalarımın dolup taşan bahçemden gizli gizli geçmişken sana inanmamı mı bekliyorsun?” Darkus’un suratını sıktı. “Seni küçük yalancı.”

Darkus, adamın tırnakları yanaklarına batarken kıvranıyordu.

“Şimdi, seninle ne yapacağım ben?” dedi Pickering.

Humphrey, büyük hevesle öne çıktı. “Ben biliyorum. Bırak da onu fırına atıp turta yapayım. Bu ona ders olur.”

“Saçma sapan konuşma,” dedi Pickering ve Darkus’u yere bıraktı. “Onu bağlamamız lazım.”

Humphrey, heyecanlı bir köpek gibi yere eğilip Darkus’u kokladı. “Seni turta yapmadan önce derini yüzmem gerekecek,” deyip sırttı, “çünkü insan derisi sakız gibi oluyor.”

Darkus taş kesildi. Çaresizlik içinde, şişman adamın onu sadece korkutmak istediğini umdu.

Pickering baltasını bıraktı, odadan çıktı ve uzun bir ip ve mutfak sandalyesiyle geri döndü. “Otur şuna,” diye emretti.

“Bana ne yapacaksınız?” diye sordu Darkus gergin bir şekilde.

Pickering onu iterek sandalyeye oturtup bağladı.

“Adam kaçırmak yasa dışıdır, biliyorsunuz değil mi?”

“Çalmak da öyle,” dedi Pickering ve Humphrey’ye döndü. “Kızılılık sosunu bana uzat.”

Humphrey, sallana salana kapının yanında duran beyaz kovaya doğru yürüdü. “Onu yiyecek miyiz?”

“Önce onu konuşturacağız,” dedi Pickering Humphrey’ye. “Sonra, sen şu...” odanın çoğunu kaplayan pislik içindeki böcek yığına bakarken gözü seğirdi “Şeyden kurtulur kurtulmaz ona canın ne istiyorsa yapabilirsin.”

Humphrey neşe içinde el çırdı.

Pickering, kollarını bağlamış, Darkus'un önünde dikiliyordu. "Şimdi bana birlikte çalıştığın çeteyi, beni ne zaman soymayı planladıklarımı anlatacaksın."

Humphrey'nin yüzüne kocaman bir sırıtış yayıldı. "İşte şimdi saçmaladın Pickers. Akli başında hiç kimse, dışarıdaki çürümüş hurda yığınının çalmaya kalkmaz."

Pickering eğilip baltasını yerden aldı.

"Demek istediğim," dedi Humphrey telaş içinde, "bence bu çocuğun belediye casusu olarak bizi evden atmak için delil toplamaya gönderilmiş olma ihtimali daha yüksek."

Pickering'in gözleri kocaman açıldı, sonra bu ihtimali düşünürken kısıldı. "O zaman onu kesinlikle serbest bırakamayız."

"İşte bu yüzden ondan bir turta yapma taraftarıyım," dedi Humphrey sözde yardımcı olmaya çalışarak.

"Sen şu böceklerden bir kurtul, onu sana vereceğim," dedi Pickering elini kuzenine uzatıp.

"Anlaştık," dedi Humphrey sırtarak ve kuzeninin elini sıktı.

"Ben belediyeden değilim, hırsız ya da çete üyesi de değilim!" diye haykırdı Darkus. "Ben sadece bir çocuğum. Önce sizin tartışmalarınızı duydum, sonra böcekleri gördüm ve..."

"Tabii öyle *dersin*," diye sözünü kesti Pickering. "Sen bizi ahmak mı sandın?" Humphrey'ye baktı. "Yani, en azından *ben değilim*." Yerdeki kocaman tişörtü aldı ve bir parçasını şerit halinde yırttı.

“Hey, o benim tişörtüm!” diye karşı çıktı Humphrey.

“Sahi mi? Bana yırtık pırtık bir paçavra gibi göründü,” dedi Pickering, baltasını koltuğa dayayıp Darkus’un ağzını tıkadı.

Darkus direnmeye çalışarak başını geri çekti ama leş gibi kokan küflü iğrenç kumaş parçası ağzını örttü. Koku aklına kurtçukları getirince öğürdü.

“Şimdi, şu kovayı bana ver bakayım,” dedi Pickering.

Humphrey söyleneni yaptı ve kovanın kapağını açtı.

Darkus kıvrandı, onu sıkı sıkı tutan ipten kurtulmaya çalıştıkça bileklerinin derisi yanıyordu. Kaçmak zorundaydı. Max Amca haklıydı, bu adamlar tehlikeliydi.

Pickering elleriyle kızılalık sosunu avuçlayıp Darkus’un başından aşağı döktü. Sos soğuk ve yapış yapıştı; sırtından aşağı yavaşça süzülürken titremesine yol açtı.

“Hey, ziyan etmesene,” diye çıkıştı Humphrey. “Tadı çok güzel.”

“Ben sana alırım,” dedi Pickering ve bir avuç dolusu daha aldı. “Şimdi beni dinle oğlum. Bu şey...” ellerini Darkus’un burnunun altına tuttu, “... kızılalık sosu ve tam arkandaki ısırın, sokan, oyan ve tırmalayan milyonlarca böcek dolu dev böcek yuvası gözünden kaçmış olamaz. Şu koskoca dünyada yemeyi en çok sevdikleri şeyin ne olduğunu biliyor musun?” Pickering, avuç dolusu sosu Darkus’un yüzüne sürdü. “Kızılalık sosu.”

Soğuk sos ensesinden, göğsünden aşağı akarken Darkus titredi. Pickering çocuğun yeşil kazağının kollarını sıvadı ve kollarına da sos sürdü.